

בדיקת הרקמות הוכיחה כי קבלן

האספלט הוא אבי הילד של הדוגמנית,

והשוכט הטיל עליו לשלם לה 3 מיליון

ל"י מזונות

כזו שלא יחסר לו כלום, כשם שלה לא חסר דבר מעולם. "אני רק מקווה שאביו יהיה איתו בקשר."

אתי הבטיחה לעצמה שלא לספר לאסוף "דברים רעים" על אביו. כשיגדל ויתחיל לשאול שאלות על אביו, מתכוונת אתי לומר לו שאבא ואמא לא הסתדרו היטב ביניהם, אולם שניהם אוהבים אותו וידאגו לו תמיד. אסף יודה על כך שיש לו אמא, המוכנה להקדיש לו את כל חייה ואת כל-כולה.

"לא חושבת על נישואין"

באשר לעתיד, חושבת אתי לחזור ולעבוד בעולם-האופנה. יחד עם זאת היא רוצה ללמוד ולהשלים את תעודת-הבגרות שלה, כדי שתוכל להתמחות ב-מיקצועה.

שמוליק לא היה מעוניין לענות לשאלות העולם הזה. "אם הנושא יהיה כתוב בצורה לא יפה", הודיע האב, "או אוי ואבוי לאתי!"

אחרי שהסתיים המישפט, הציע שמוליק לאתי לשאתה לאשה. בתחילה חשבה להי ענות בחיוב להצעה זו, אולם במחשבה שניה החליטה שעליה לחשוב גם על עצמה. "למה שמוליק לא התחתן איתי או, אלא נתן לי לסבול שלוש שנים, בלי לי הושיט יד לעזרה?" היא חששה שמא הוא רוצה להתחתן איתה כדי להימנע מתשלום הכספים שפסק לה בית-המישפט. אתי אינה מעוניינת להתקשר לאיש.

את חוותי-הלידה, והדוגמנית המצליחה הפכה אם בודדה לבנה, אסף.

במצב

נפשי רע

ברגע שנוזד אסף, התעלם שמוליק מבנו-בכורו ומאם בנו. הוא לא נכח בבית-המילה ולא בא לראות את ילדו. כשהיתה אתי בשלבי-הריון מתקדמים, נפגשה עם אמו של שמוליק, שעליה היא מספרת, כי אהבה אותה, ושהתייחסה אל אתי כאל בתה. כשנוזד אסף התייחסה אליו סבתו כאל נכדה, אמו של שמוליק הציעה לאתי למסור את הילד לאימוץ, אולם אתי סירבה.

"מקומו של הילד הוא אצל אמו הטבי עית", טוענת אתי, "אם כבר אני יולדת אותו, אז אני צריכה לגדל אותו, גם אם יהיה עלי לעשות זאת בעצמי וללא תמיכת אביו."

עד ההריון היה מצבה של אתי טוב. לא חסר לה דבר, והיו לה תוכניות רבות לעתיד. "רציתי לעשות כל מה שהפסדתי בשנות נישואי", היא מספרת. אבל עם לידת בנה חרב עולמה. "נורא אהבתי את הילד, מהרגע הראשון שראיתי אותו. אבל הייתי חסרת-כלל."

בנו של המיליונר נחמיאס חותל בקרעיי סדינים, משום שבמעט הכסף שנותר לאמו היא קנתה לו אוכל. כשפנו אל אתי אנשי העזרה הסוציאלית, היא הסכימה לקחת מהם כסף שייחשב כהלוואה, משום ש-גאוותה לא הניחה לה לחיות על כספי סעד. אתי שיכנה את בנה אצל אמה במגדלי העמק וניסתה לחזור אל עולם-האופנה. מאחר ואיבדה את כל הקשרים שהיו לה לפני ההריון, עבדה אתי במישרות חלקיות

אבא בעל-כורח

קטין אשר נולד לאמו ב-28 בנובמבר 1979 הגיש תביעת-אבהות ומוזונות נגד אביו-שמוליק, והאב התכחש לבנו וטען כי הוא כלל איננו יכול להיות אביו, מאחר ולא קיים יחסים עם אמו בתקופה הרלוונטית, "במילים אלה פתח השופט אריה אבן-ארי את פסק-הדין שפסק נגד הנתבע, שמואל נחמיאס, שבו גולל פרשה שנדונה בבית המישפט במשך שנתיים.

שנתיים של מרידות ואכזבה קשה לי תובעת, אסתר ("אתי") גבאי, בשם בנה, המשותף לה ולנתבע.

חיה של אתי (27), ילידת עיר-תל-אביב, מיגדליה-עמק, היו רצופים מכות קשות. בהיותה בת שלוש חודשים עוב אביה את הבית, אולם לדבריה לא הרגישה כלל בחסרונו. האם חיפתה על חסרונו האב ושימשה לה כאם וכאב גם יחד.

רצה

שנתחתן

עד גיל 16 התנהלו חיה של אתי כפי שמתנהלים חיה של בנות רבות אחרות. כשהיתה בת 16 אילץ אותה עבריון מהעיר להישוא לו ובמשך חמש שנים חתה הייגיהיננו.

"אלה היו נישואים כפויים", מספרת אתי, "במשך חמש שנים קיבלתי מכות מידי בעלי, וספגתי קללות רבות". אחרי חמש שנים משותפות — שעליהן אינה רוצה אתי להרחיב את הדיבור משום הפחד השוכן עדיין בליבה מפני בעלה לשעבר — הצליחה לשכנע אותו לתת לה גט, שעבורו שילמה 50 אלף לירות. "הוא עקר ולכן היה לי קל לקבל את הגט", היא אומרת אתי, הנראית צעירה מכפי שגור תיה.

אחרי גירושה החליטה הצעירה בע-לת הגוף החטוב לעבור להתגורר ב-תל-אביב. היא התחילה לעבוד כדוגמנית, ובשל הופעתה הנאה לא חסרו לה הצעות לעבודה. "הלך לי שיגעון", נזכרת אתי, "היתה לי המון עבודה, שמאוד נהנית ממנה."

באחת מתצוגות-האופנה הכירה את קבלן-האספלט שמואל ("שמוליק") נחמיאס. בין השניים התפתח רומן. אחרי כמה חודשים, שבהם בילו שמוליק ואתי במלו-נות מפוארים ובמסיבות, שאלהן הגיעו במכוניות אמריקאיות גדולות, גילתה בת העיירה הצפונית כי היא בהריון.

"שמוליק לא הפכים שאני אעשה הפלה, ורצה שנתחתן", נזכרת אתי בתחילתו של סיפור-האימים, שנמשך שלוש שנים והסתיים בימים אלה. "רק כשהייתי בחודש החמישי הוא החליט שהוא לא בנוי לגי-שואין. הוא אמר לי שהוא צעיר. גבר בן 37 אינו בשל עדיין לחיי מישפחה?" ביגלל שלבי-ההריון המתקדם לא מצאה אתי רופא, שהיה מוכן לקבל על עצמו את המשימה לבצע הפלה, כאשר מצאה רופא שהיה מוכן לביצוע הפלה, חרף ההריון המתקדם, הוא דרש 30 אלף לירות.

"לא היה לי כסף, ושמוליק איים שיפנה למיטרה ושימסור את שם הרופא", מספרת אתי, "לא פניתי לבני-מישפחתי מפני שגם הם לא היו יכולים לעזור לי, וידעתי שהם מאוד ייפגעו, במיוחד אחרי שמוליק נפגש עימם וסיפר להם על כוונותיו לשאת אותי לאשה."

עד שהגיעה לתודש השמיני להריונה, עבדה אתי כעוזרת למודליסטית, ואז הפי-טיקה גם את עבודתה זו וישבה בבית בהמתנה ללידה.

כשהרגישה אתי בציריילידה תכופים לקחה מונית ונסעה לבית-החולים. לבדה, ללא יד אוהדת שתאזן בידה, עברה אתי

כדי להתקיים עד סוף המישפט, שהחל כשאסף היה בן חודשיים. "ידידים שיכנעו אותי לפנות להליכים מישפטיים", מספרת אתי, "כשנוכחתי לדעת ששמוליק לא דואג לנו ולפרנסתנו."

"שמוליק אוהב

את יוסף"

במהר ה"ישפט עבר שמוליק בדיקת-רקמות, בהסכמתו, וזו הוכיחה כי הוא האב האמיתי של אסף, אבל לא לפני שהטיח באתי האשמות רבות. "הוא הציג אותי כאשה מופקרת", מספר אתי בקול שקט, "וגרם לי לצער רב. היו ימים שישבתי והסתגרתי בתוך עצמי. לא רציתי לראות אף אחד, ניסיתי להתמודד עם הכל בכוחות עצמי."

אתי, המעידה על עצמה שהיא בעלת אופי חזק, לא התמוטטה. היא לא פנתה לעזרה פסיכיאטרית, למרות שהגיעה קרוב לשלב של התמוטטות-עצבים. למרות הכל החליטה שלא לבטל את המישפט, ובתקופה זו נפסקו לה דמי-מוזונות זמניים, שהיטיבו את מצבה.

הוריו של שמוליק ניסו לפשר בין הרי שניים, אולם ללא הועיל. השניים המשיכו במישפטם.

אסף שוהה אצל אמה של אתי, אולם אתי אינה רואה במצב הנוכחי את סיום הפרשה. כיום, אחרי שהסתיים המישפט, והיא זכתה בשלושה מיליון לירות, ובמזון נות חודשיים גבוהים, מחפשת אתי אחר דירה שבה תוכל לגור ביחד עם בנה. "ניסיתי לקשור את שמוליק אל בנו", מספרת אתי, "ונדמה לי שהצלחתי. אני חושבת ששמוליק אוהב את אסף וקשור אליו, גם אם אינו מודה בכך בפה מלא." אתי מתכוונת לגדל את הילד בצורה

דוגמנית אתי גבאי בחודש החמישי — סירוב

"אני לא זקוקה לגבר שיפרנס אותי", היא טוענת, "דמי-המוזונות מספיקים לי!" מיכיל זכרונני